

Aleks Pausides

STANOVNIK VETRA

*Oprostite što nešto ne vladam
drevnim umećem stihovanja.*

Apoliner

BUSOLA

Ruka mu je busola sred haosa
Jedra se dižu i usud je kocka u prostoru praznom
Nema kapetana da se ogлуši o glas ovih sirena
Udaljenost obećava ostrva usidrena na dlanu

PROROČIŠTE

Pogledah te na nebu ostrva
U neminovnosti potopa i užarenosti ostrvljenog Ikara
Hiljadu godina provede putnik pred morem od želea
Ali vode behu tek nemo ogledalo pred sablažnjivim
Trava prekriva prostor
Gde treba da vlada red prozračnosti
No zvezde zavijaše, harmonija im se raštimovala
Dok ljudi razmenjivaše intimu na fudbalskom igralištu
Čitave mase nagrnuše
Na primamljivo carstvo samoće.

POHVALA UTOPIJI

Ostrvlje koje tek treba otkriti
Nemoj samo da mi se ukazuješ na pučini
Devičanski odvojenoj od barki

POJEZIS

Zenica ipak izokreće
Daljinu putnika

DAMOKLO

Nema krhkijeg stvora od čoveka
I najmanja kataklizma ga ruši

Skamenjen strahom pred nemogućim
Između neba i bezdana ostajem

Neka moja glava padne poput dobitne karte na sto
Živim pod oštricom mača kartaroške igre

ORFEJEVA PESMA

I ja pođoh u Kolhidu u potrazi za zlatnim runom
Kрила su gorela kao vosak na putu ka suncu
Tu i tamo bi se strvine hranile mojom jetrom
Tu i tamo i ja sam bio Spasitelj
Tu i tamo i Lenjin beše
Tu i tamo i Tomas Mor popi čaj sa mnom
Nisam bio strpljiv pa okrenuh lice dimu

ISKARIOT

Iza leđa čuje odron simbola
Dok tost umače u krokodilske suze

U hramu licitiraju utopiju
Najbolji ponuđač će ukinuti varku vidika

Dugi san o savršenstvu je gotov
Bič će opet fjučati nad nama

NASLEĐE

Čovek nosi put na nogama
Ne na liniji koja nestaje iza njega

ČOVEKOVA KUĆA

Čovek puni kuću licima
 Brodovima, oblacima, magijama i zemljama.
 Nežnost koja manjka u kuhinji
 Čovek može da nađe u povrću
 Samo da mu u rukama bude čista voda
 Te da zbací sve te neznatne strahote prašine
 I da složeni obredi vatre raspale skromnu svetkovinu
 Oko raspusnog oca i krotke kćeri
 Oboje vezani osmehom osećanjima i nescima
 Dubljim prožimanjem i od same tišine
 Koja ih prekriva, zapravo obasjava
 Sasvim slabom svetlošću što ih poziva
 Na još prigušeniji razgovor
 Tako da čežnja ne može da razapne svoju svilu
 Bića prepuna mora i slatkastog vazduha
 Stvorenja spojena ljubavlju dalje od vremena
 I pogubni milozvučni glasovi želje
 U trenu čovek iznese na prodaju
 Krzna, barut, začine, sva čudesa
 Što ih čkiljava svetlost ove prostorije
 Stanovnik vetra neće za ruku držati
 I neće biti davljenika i poplava
 Niti slomljenih čini a ni razbijenih država
 Koje neće stišati svoju halabuku u ovoj kući
 U kući koju čovek osniva na pesku
 Na zemlji još plodnoj od njegovog sna
 Kojim jedna devojčica stoluje
 Poput čistog vazduha
 Koji sve ume da obasja

STANOVNIK VETRA

Prsti jeseni spuštaju se na moju postelju
 Spore ptice koje je vetar posedovao
 Jesen je pitoma žena dobar prijatelj pitka voda
 Pomalo onaj vazduh koji nedostaje ponekad
 Jesen dolazi čuteći o svojim tegobama
 Šta joj je nije joj dobro u mojoj ruci
 Ama ja joj ništa ne radim otvaram joj vrata
 Sama da uđe makar ja i sebi bio smešan

Naučim čak i pesme koje su u modi
Svakog jutra kupujem cvetak
Izvodim nepojamne obrede
S anđelima koji nastanjuju smiraj dana
Ah tu postajem dokraja smešan
Čekam u tami iza pritvorenih vrata
Neizvodljivu ženu
Da vidimo šta se dešava jeseni
Zašto prebacuje svoje beskrvne prste na moje posede

Neka zeleno lišće otpadne i neka sve ispuni
Svojim nečujnim treskom
I neka se sve isprlja lepotom obolelom
Od uvelog lišća
Dobro došli u kuću neka kažu svoje stihove i druge pakosti
Mogu da sednu na mojoj glavi na strani razuma
Na krevetskom uzglavlju na mojoj staroj remingtonki
Neka popiju rum i između sebe podele moje grickalice i moje krpice
Neka napokon postanu gospodari tolikog prostora
Jedino što imam to im i nudim

Neka živi živi jesen njeno živo lišće na mojim ramenima
U mojim stopalima među vilenjacima koji se spotiču o mene
Neka budu i neka me puste da uzjašem jedan list i da putujem vetrom
Hoću da otpočnem put ka lepoti
Najprozračnijih i najjednostavnijih stvari
Ka sićušnosti koja mi nedostaje ka svemu što kuca
U insektu u prašini u osušenom listu
U životu koji iscureti pa se iznova rađa
U smrti u haosu u svetlosti
U slavu običnih pojmova
Dixit jesen ali odlično okrećeš lice
Pa se smeješ pa začutiš pa uvećaš užitak
Ti koji si stanovnik vazduha i prozora

(Sa španskog prevela Silvija Monros Stojaković)